

Sini Vedenoja

Nuorten weimarien esiinmarssi alkusyksyn KAER -kokeissa Niestassa ja Junkkarissa mukavia tuloksia

Syksy on vasta aluillaan ja saamme kentältä kuulla tuloksia kokeista. Hienosti on weimaristit lähtenyt tuomaan koiriansa kokeisiin. Vesikokeisiin kesän aikana osallistui kiitettävä määrä harmaita, joka enteili myös tämän kauden kokeisiin mahdollista weimari -väriä. Vain tällä tavoin voimme todistaa rodun toimivuutta mustaa valkoisella.

Jatketaan samalla tyyliä ja ollaan ylpeitä harmajista luppakorvista, jotka ollaan valittu kulkemaan metsästyskavereina rinnallamme.

Yllä: Aarren Niesta ryhmä lähdössä metsään. Aarren kanssa samassa ryhmässä oli tuleva Junkkari'22 voittaja!
Alla: Suurin osa JunkkariPörröistä majoittui Meerin tykö ja kuten kuvasta näkyy, hauskaa oli Yhdessä.

Sini Vedenoja

Junkkari, Lapua

Mannermaisten kanakoirien jalostuskatselmus 24.-26.9.2022

KAER F NUO -tulokseen ylsi 4 koiraa (3lk & 1pk):
METSÄTIEN ÅPIUM: NUO2/75p
SNAIPER'S HANNIBAL: NUO2/73p
ARAMIS VOM NAUNHOFER FORST: NUO2/72p
METSÄTIEN ÄKSÖNDUDE: NUO3/48p

Muut osallistujat ilman tulosta:
METSÄTIEN ÄKSÖNBEIBE
DRAGONGHOST CATABULT AS U WISH
DRAGONGHOST CATCHED HIDDEN TREASURE
EYE OF THE NORTH CRAZY FOREVER
METSÄTIEN Å ÄM GEE
METSÄTIEN ÅLEN YLLÄTYS
METSÄTIEN ÄKSÖNGIRL
METSÄTIEN ÄKSÖNHUNTER
UB 40 METSÄTIEN ROMMI DES BRUMES DES BOIS
WALDGEIST NYRIKK VOM WENZELHORST

Oli kerrassaan upea nähdä ja kuulla näin monen harmaan osallistuminen tähän vuosittaiseen tapahtumaan. Monien tarinoiden viikonloppu kera yhteisen rodun 🐾

”Junkkari-katselmus on Saksanseisojakerhon suur tapahtuma, joka järjestetään vuosittain syyskuun loppupuolella Lapualla. Junkkari-katselmuksen tarkoituksena on nuorten koirien kokoaminen pentueittain samaan kokeeseen niiden luontaisten metsästystaipumusten ja ulkomuoto-ominaisuuksien selvittämiseksi jalostustyötä varten. Junkkariin ovat oikeutettuja osallistumaan kaikki tapahtumahetkellä 9 täyttäneet, mutta alle 24 kk ikäiset mannermaiset kanakoirat, jotka SKL-FKK tai sen tunnustama ulkomainen kenneljärjestö on hyväksynyt. Kukin koira voi osallistua Junkkariin ainoastaan kerran.” Viikonloppuna käydään toisena päivänä KAER F eli peltokoe ja toisena on ulkomuotokatselmus, jossa käydään koiran rakenne tarkasti läpi kohta kohdalta.

Meeri ja ”Aarre” Savukoskella Niestassa

Meerin ensitutustuminen metsäkokeeseen:
tuloksena NUO2, pistein 70

seuraavalla sivulla juttua

Nuorten Mannermaisten kanakoirien vuosittainen Junkkari'22 Lapualla

Lapualle saatiin upea määrä harmaita osanottajia: 9kpl lyhytkarvaisia sekä 5kpl pitkäkarvaisia weimarinseisoja

Seuraavilla sivuilla tuloksia ja tunnelmia

Reppukoira ”Usva”

Henkka ja Usva: raotus reppukoiramailmaan

Juttu lopussa

Meeri Pantti

Niesta 2022

Meeri ja Aarre Savukoskella NUO -metsäkokeessa

Mikä Niesta

Niestaan osallistumisen suunnittelu kesällä tuntui loistavalta idealta. Pitkin kesää tulikin kerrottua sukujuhlilla ja kaveripiireissä osallistumispaikasta Savukoskella. En ollut osallistunut koskaan metsäkokeeseen, joten kokemus oli uusi. Niesta on alle kaksivuotiaille mannermaisille kanakoirille tarkoitettu metsäkoee, joka pidetään vuosittain Savukoskella Kairiverin eräkeskusta ympäröivissä maastoissa. Niestaan oli ilmoittautunut 70 koiraa. Suurin osallistujamäärä oli saksanseisojissa lyhyellä ja karkealla karvalla varustettuna. Meitä muunrotuisia oli uskaltanut mukaan vain muutama.

Miten sitten menikään

Syyskuu alkoi olla lähellä ja totesin, ettei meillä ollutkaan niitä metsälintukokemuksia. Kahtena edellisenä viikonloppuna ennen pohjoiseen ajoa lähdin kävelemään Aarren kanssa nevoja ja metsiä kaikkien hirkäpösten suureksi iloksi. Törmättiinhän me sitten muutamaa pyyhyn ja haisteltiin metson jälkeä. Näillä kokemuksilla oli lähdeävä, ei auttanut itkut. Auto kohti Savukoskea. Meidän koepäivä oli arvottu lauantaille. Omassa ryhmässä oli 5 koiraa, Aarre pitkäkarvaisena weimarinseisojana erottui lyhytkarvaisten saksanseisojien ryhmästä jo koolla. Tuomariksi saimme Harri Siivosen. Kun lapissa sanotaan, että meidän ryhmä menee tuohon lähelle, on se lähes 40 kilometrin päässä. Saimme arvonnassa lähtöluvan toisena. Erässä 1 kerkessin hihkaista, ettei me olla oikein nähty metsälintuja tai oltu edes lapissa.

Mutta miten kävikään. Ensimmäisessä erässä Aarre ottaa hienon seisonnan, jonka ilmoitan. Tuomarin antaessa pienellä äänellä luvan toimia, Aarre nostaa käskystäni linnun ja pillityksestä tulee heti luokse. Täydellinen riistatyö vanhalle teerelle. Kerkesin kertomaan koiraa kytkiessä, ettei Aarre ollut nähnyt teertä aikaisemmin. Toisessa erässä Aarre ei löytänyt lintuja ja 3.erän alkaessa Aarre pääsi kokeilemaan tietoriekkoa, jonka edellinen koiraa oli lennättänyt metsästä aukealle. Minulle kuiskattiin tässä vaiheessa, että älä nyt mokaa mitään, teillä on jo kolmonen. Herraie, meilläkö! Aarre ei löytänyt riekkoa ja matka autoille alkoi. Tuomari halusi antaa vielä mahdollisuuden Aarrelle ja toiselle koiralle taas tietoriekoille. Tässä kohtaa korvaani kuiskattiin, että ykköistä yritätte. Kylmä hiki nousi otsalle, ei me olla näin hyviä. Eikö ne nyt ymmärrä.

Aarre luovii, tarkentaa, pysähtyy mutta samassa kolme riekkoa siivittyy koiran edestä. Pillitys ja koiraa tulee luokse hieman aluksi riekkoja saatellen. Kylmän linnun nouto ei kehuja kaipaa. Sanonta ”kyllä se kotona osaa”, pitää paikkansa. Takaisin Kairiveriin ja kritiikkiin. Ette usko sitä iloa ja ihmetystä, kun tuomari kehui Aarren työskentelyä ja oli otettu onnistuneesta riistatyöstä teerelle. Aarre sai Nuo2 palkinnon 70pisteellä. Niestassa on tapana antaa erityispalkinto eniten lintuja löytävälle koiralle sekä parhaalle yhteistyöparille. Me saimme parhaan yhteistyön palkinnon tuomarin kehussa, että meidän miesten pitäisi ottaa hieman mallia, miten koiraa kehutaan. Upeata saada tällainen tunnustus.

Huh, mikä päivä. Vaikka päivän aluksi koin olevani ulkopuolinen, tunne väheni päivän mittaan. Ryhmämme oli mukava ja juttu luisti. Ryhmästä kaksi osanottajaa sai nuo 0 tuloksen, yksi nuo3, me nuo2 ja yksi nuo1, joka pääsi lopulta finaalikolmikkoon asti. Hyviä onnistumisia kaikki.

Niesta ja Savukoski yllättivät minut täydellisesti. Lauantaiaamulla olin varma, etten kuulu joukkoon, kokemattoman koiran kanssa nyt Savukoskelle asti kokeeseen mutta Niesta tapahtumana oli rento. Ensikertalaisen oli mielestäni helppo päästä juonesta kiinni. Savukosken maastot saivat suun kaartumaan hymyyn; Mikä paikka. Tärkeintä on osallistuminen ja tuoda hieman harvinaisempaa rotua esiin. Näyttää, että weimarinseisojakin osaa.

Mutta voi alkää nyt luulko, että Aarre ja minä ollaan tosi hyviä. Meillä vain oli ihan mahdottoman hyvä tuuri ja ehkä hieman Aarrella lahjoja.

-Meeri-

Meeri ja ”Aarre” lähemmin

Meerillä on ollut pitkäkarvaisia weimareita jo vuodesta 2013. Hänen ensimmäinen pk weimarinensa oli uros: HeJW-13 HeW-13 PMJV-13 Dragonghost Better Than U Think ”Ruu”, joka valitettavasti menehtyi nuorena verenmyrkytykseen. Surun keskellä Meerille löytyi (Sinillä ylimääräisenä ollut) Venäjantuonti narttu C.I.E. EE, LV, LT, RU & BALT MVA, FI, LV, EE, LT & BALT VMVA, LT, LV, EE & BALT JMVA, HeW-17 PMV-17 Ora Rotundo Bellona ”Ruska”, jonka kanssa yhteinen taival jatkuu niin kauan kuin ranka kestää. Ruskan kanssa Meeri pääsi jo maistamaan Junkkari’15 KAER -tulosta (NUO3). Ruska toimii koko perheen koirana monenmoisessa metsästyksessä. Seuraavaa karvaista pohdittiin yhdessä hartaasti ja kun näytti, että Saksasta olisi mahdollisuus saada upeasukuinen uros, niin iskettiin porukka kasaan (Meeri, Salla & Sini) ja tuotiin LT MVA, LT, LV, EE & BALT JMVA, JMV-21 LTJV22 Aramis Vom Naunhofer Forst ”Aarre”. Ja mikä koiraa sieltä saatiinkaan: jo heti 10kk.n ikäisenä (ensimmäisenä syksynä) se räväytti Soinin weimarimestiksessä NUO3 -tuloksen ja tänä syksynä upeat NUO2 -tulokset Niestassa ja Junkkarissa lupaavat tulevalle paljon. Junkkarin tuomarin sanoin ”vain taivas on rajana”. Meeri tekee upeaa ja pyytetöntä työtä rodun eteen, kuten tuloksistakin jo voidaan lukea. Meeri on tarttunut haasteisiin aina pyydetäessä ja suoriutunut vähintään kiitettävästi oli kyseessä pörröweimarin opastaminen peltotyöskentelyyn, ns.vieraan koiran kanssa osallistuminen kokeeseen (Brook Crazy Forever/Hämeenlinna) tai koiran kuljettaminen jonnekin rapakon taakse näytelmiin.

-Sini-

[Aarre KL:n tietokanta](#)
[Aarre SSK:n tietokanta](#)
[Ruska SSK:n tietokanta](#)

Sini Vedenoja & koirien taustajoukot

JUNKKARI 2022

Nuorten kanakoirien jalostuskatselmus Lapualla: kooste weimareista ja mietteitä taustalta

METSÄTIEN Å ÄM GEE ”Jorma”
Ohjaaja: Anu Aho

LKWS uros, synt. 11.2.2021 **Nuo0/H**

Viime vuonna 2021 olimme seuraamassa Junkkarin tapahtumia sekä kehässä että maastossa. Kotona odotteli lyhytkarvainen weimarinseisoja Jorma.

Vuosi meni vauhdilla ja varmasti kaikki virheet tuli tehtyä ensimmäisen seisojan kanssa. Viikolla ennen junkkareita kävimme pellolla vielä treenailemassa ja kaikki vaikutti olevan ihan hyvin. Torstaina Jorma lähti rusakon perässä juoksemaan ja korvat katosivat, kun paahtoi menemään saamatta kuitenkaan kiinni. Tämän jälkeen Jorman pasmat menivät vähän sekaisin, ei oikein lintuja sillä reissulla enää löytänyt. Lauantai-aamu starttasi toiveikkaana, jos niitä lintuja nyt vaikka löytyisi. Eipä niitä löytynyt koko päivänä ja hakukin oli hukassa. Vasta viimeisellä pellolla alkoi näkymään oikeanlaista hakemista mutta ei vain löytynyt mitään. Lintuja piti olla mutta jonnekin ne olivat kadonneet. Siitä sitten sunnuntain kehää odottelemaan. Kehästä arvosteluna Jorma sai H:n mikä oli kyllä odotettavissa. Kaiken kaikkiaan Junkkari oli mukava kokemus koirallisena. Saimme hyviä vinkkejä, miten toimia ja ohjata koiraa.

-Anu-

METSÄTIEN ÅLEN YLLÄTYS
Ohjaaja: Timo Yletyinen

LKWS uros, synt. 11.2.2021 **Nuo0/Eri**

24.9.2022 **NUO0** **0** **ERÄK.**

	Arvosana	Pisteet
Haku	1	8
Riistatyö	0	0
Nouto	0	0
Vesityö	3	9
Tulos		NUO0

Ei vielä syttynyt riistalle. Haku pyörivää ,ei selvää kuviota.Kaalimaassa törmää fasaniin ja kerran seisoo tuloksettomasti. Vanhassa hevosaitauksessa jäljittää kana n ylös ja menee perään jolloinka toinenkin kana siivittää. Nouto: paukkunouto

LAURI RAUMA

METSÄTIEN ÄPIUM "Nova"

Ohjaaja: Kai Niskanen

LKWS narttu, synt. 11.2.2021 **Nuo2/Eri**

Minulle tämä koira on ensimmäinen Weimari ja myös eka seisvoja. Haaveena seisvoja on ollut minulla jo pidemmän ajan, kun tykkään syksyllä paljon kulkea metsässä kanalintujen perässä. Weimarin halusin siitä syystä, koska olen kuullut siitä vähän monenlaisia juttuja: Niistä kuulemma tulee äkäisiä ja pitää olla varuillaan, etteivät tule muitten koirien kanssa toimeen ja eivät toimi metsälläkään niin hyvin kuin saksanseisojat. No minusta tämä yksilö on ollut kyllä aivan jotain muuta, tulee tosi hyvin toimeen muitten koirien kanssa, tykkää leikkiä lasten kanssa: etenkin minun 5v tyttäreni kanssa. Minun mielipiteeni on, että tämmöisen koiran pitää pentuna päästä paljon ihmisten, lasten ja muitten koirien kanssa tekemisiin, silloin niistä tulee sosiaalisia. Silloin kun sain pennun, reilu 1.5 vuotta sitten, alettiin heti harjoittelemaan pieniä asioita, paikallaan oloa, luokse tuloa, palkkaantumista ja muutenkin meidän yhteispeliä ja luottamusta.

Sitten käytiin kasvattajan luona treenaamassa kyyhkyillä ja myöhemmin fasaaneilla, miten koira reagoi riistan kanssa opeteltuja asioita. Jännä huomata miten tämä koira oppii levossa, treenatut asiat putkahtaa mieleen vasta viikon päästä, eli pitää yrittää pitää mielessä mitä asioita koiralle jätetään latautumaan päähän viikon ajaksi, mutta sitten kun se ne osaa niin sitten ne kyllä pysyy siellä päässä. Kun ruvettiin pikkuhiljaa pääsemään yhteisymmärrykseen koiran kanssa, miten me toisiamme luetaan, niin sitten alkoi näkyä jo kehitystä. Fasaanin kanssa koira rupesi toimimaan jo aivan hienosti, noin nuoreksi koiraksi. Kasvattaja sanoi jo joskus vuosi sitten, että junkkareihinhan sitä on sitten lähdeittävä minä en silloin edes tiennyt mikä se on. Kuulosti alkuun joltain kylvykonemerkillä. No sittenhän me sinne ilmoittauduttiin.

Vesityökokeessa käytiin Novan kanssa vähän aikaisemmin. Kun välillä vieraat rannat meinasi tuottaa ongelmia veteen menon kanssa, varsinkin kuivalla turkilla, käytiin kesän aikana tekemässä noutoharjoituksia monissa eri rannoissa. Tätä myötä sitten uskalsin ilmoittaa novan kokeeseen. Alkuunhan se vähän jännitti, kun en ikinä ole ennen ollut missään koira kokeessa mutta sehän meni ihan hyvin. Nova teki kaikki muut täydellisesti mutta veteen meno hieman alkuun aristutti ja sieltä saatiin 4/5 tulos. Sen jälkeen käytiin fasaanilla vielä vähän harjoittelemassa ja sitten kun alkoi kanalinnun mehtuu, niin etsittiin luonnonlinnuilla riistatilanteita. Nova on vielä sen verran utelias, että teeren kanssa törmäys tapahtuu vielä aika herkästi.

Sitten koitti ne Junkkarit. Alkuunhan ne meinasi hieman jännittää, kun ei olla oltu tuommoisissa tapahtumissa ennen. Mutta sitten kun siinä rupesi porukka kasaantumaan ja muita jututti niin tuli jo fiilis, että mukavaahan tämä varmaan on.

Meidän ryhmä oli kyllä mukava, kiva nähdä eri rotuisia ja erilaisia koiria. Ekassa erässä Nova meinasi tarttua hieman maajälkiin mutta sitten saatiin vähän nokkaa ylös ja löydettiin seisoja, mutta nova lähti tarkentamaan hajua ja pöläytti peltopyyparven lentoon. Toisessa erässä Nova seiso metsäpuskan laittaa ja menin seisonalle, annoin avanssin ja koira eteni metsään ja kulki ojanpohjaa pitkin horsmikkoon, hävitin hetkeksi koiran näkyvistä, sitten menin puskan reunalle katsomaan missä kohti koira on ja siitähän pyrähti kaksi fasaania lentoon. No Novahan seiso niistä siellä mutta en nähnyt sitä ja koira luokse hihnaan kiinni. Sitten kokeiltiin välillä noutoa, sehän meni todella hienosti: koira istumaan, lintu lentää, laukaus ja kysyin vielä tuomarilta, että nytkö annan nouto käskyn ja Nova haki linnun, toi sen luokse ja luovutti istuen tuomarin käskyn jälkeen. Sen jälkeen meillä oli vielä päivää jäljellä ja tuomari halusi nähdä vielä muutaman koiran suorituksia. Minä jo ajattelin, että ei taidettu saada tulosta tänään. Nova laitettiin ensimmäisenä tauon jälkeen hakuun, hienosti perkatien pellon laitoja edestakaisin, kunnes sitten otti seisonnan ojan laitaan. Minä ilmoitin tuomarille seisonnan, sain luvan toimia. Lähestyin hieman Novaa ja annoin avanssin, jonka jälkeen Nova hyppää ojaan ja nostaa peltopyyparven lentoon, haulikkomies ampuu ja koira siitä suoraan luokse. Kun tilauksesta, tuomari sanoi: "tämämpä minä halusinkin nähdä" ja minä vähän itekki liikuttuneena: että niin minäkin. Olipa Novalta juuri se suoritus mitä halusin nähdä ja sieltähän se 2.tulos syntyi. Tuomarin kritiikkistä: Hän osasi todella hyvin kertoa koiran hyvät ja huonot puolet. Tietää nyt suoraan mihin kannattaa petrata, kaikin puolin hyvä tuomari.

Sunnuntaina koitti sitten se muotokatselmus. Siitäkään minulla ei ollut kokemusta, miten siellä toimitaan ja minun parempi puolisko (avopuoliso) koetti minua kovasti neuvoa, miten siinä hihnassa näitisti vierellä talutetaan ja kun me ollaan totuttu vaan novan kanssa riehumaan ilman hihnaa. Siinä parkkipaikalla nova kulki Jennan kanssa tosi hienosti ja minun kanssa vaan pelleili. No sitten kuulin, että saa sen koiran esitellä Jennakin, niin tyrkkäsin numerolapun Jennalle ja sanoin, että näytäppäs tuolla kehän sisällä miten se meni. No sehän meni hienosti: koira malttoi hölkätä näitisti vierellä ja olla paikoillaan, että saivat arvostella ja sieltähän tuli ERI tulos. Kaikkiaan onnistunut viikonloppu ja sittenhän moni kysyikin, että meinasinko vielä käyttää kokeissa. Sen verran hyvät fiilikset jäi, että voisihan sitä joissain kokeissa vielä käydäkin.

-Kai-

METSÄTIEN ÄKSÖNDUDE "Torsti"

Ohjaaja: Joni Käkelä

LKWS uros, synt. 26.3.2021 Nuo0/EH

Torsti on meidän toinen weimari, ensimmäisen kohdalla junkkarit meni jotenkin aivan ohi, hän olikin aika hitaasti kypsyvää sorttia ja ehkä pitkillä välimatkoilla oli myös syynsä. Torsti on taas ollut aivan eri maata energisyydessään ja huomasimme varhaisessa vaiheessa, että hän kypsyi paljon nopeampaa riistalle. Kennelimme pentue porukalla tuli puhetta junkkareista ja innostuimme ajatuksesta viedä Torsti sinne.

Asumme Kuusamossa ja täällä ei ole lähellä treenipeltoja. Lähdimme vähän "soitellen sotaan" kun Torsti ei ollut ennen koepäivää käynyt koskaan pellolla saatikka nähnyt fasaania. Hän on saanut juosta paljon metsissä irti ja siellä olemme huomanneet, että kyllä hän jo ymmärtää riistan päälle.

Torstin haku pellolla oli melko suppeaa, mikä olikin odotettavissa koiralle, joka on ikänsä metsissä juossut. Onneksemme saimme kuitenkin löydettyä fasaanin, millä saimme riistatyön tehtyä. Peltopäivä oli nopeasti ohi riistarikkaan alueen vuoksi, puolenpäivän jälkeen kaikilla ryhmämme kuudella koiralla oli saalinaan koetulos. Tuomarina toimi Mervi Kukkonen.

Viikonlopusta jäi hyvä fiilis rennon ilmapiirin ja saman henkisten kanssakilpailijoiden vuoksi. Näimme samalla reissulla Torstin sisaruksia ja kennelimme huippu porukkaa. Osallistuisimme varmasti uudestaan, jos meille vielä joskus nuori seisoja eksyy. Suunnitelmissa on mahdollisimman paljon metsää, treeniä ja ruokaa (Torsti on vielä vähän liian pieni poika). Ensi vuonna sitten avoimen luokan kokeisiin ja muutamiin näyttelyihin.

-Joni & Susanna-

METSÄTIEN ÄKSÖNBEIBE

Ohjaaja: Atte Ilman

LKWS narttu, synt. 26.3.2021 Nuo0/-

Junkkari 2022 oli ensimmäinen kertamme metsästyskokeessa koiramme kanssa. Olin edeltävänä iltana vielä jättämässä kokeen väliin. Oltiin koiran kanssa oltu viikko pohjoisessa eikä metsästys ollut sujunut alkuunkaan. Koiralla veto pois ja lisäksi kaikkien aikojen valeraskaus päällä. WhatsAppiin perustetussa pentueen Junkkari -ryhmässä kuitenkin ryhmäpaine ja kannustuksen tekivät kuitenkin tehtävänsä. Lisäksi koiran voimat näytti iltalenkin perusteella päivän matkustamisen aikana palautuneen.

Koeaamuna oli luonnollisesti jännitystä ilmassa ja pientä stressiä aikataulusta ja oikealle paikalle löytymisestä. Paikka kuitenkin löytyi ja päästiin letkassa pellolle. Itsellä tosiaan ensimmäinen kerta kokeessa eikä juurikaan hajua mitä tapahtuu tai pitäisi tapahtua. No alkuun päästiin kuitenkin.

Koira ei ole vielä täysin syttynyt riistalle ja kokemattomuus pelto-olosuhteissa näkyi. Myös tuomari huomautti tästä. Koira kuitenkin löysi tietolinnun ja teki sille riistatyön. Huolimatta siitä, että kokematon ohjaaja koitti sotkea tilanteen, siitä saatiin riistatyö.

Nouto ei onnistunut vaan koira kääntyi takaisin vieraan ampujan kohdalla. Säikkyy selvästi tätä. Koira kuitenkin palautui tästä vielä ja toisella yrityksellä saatiin myös tietolinnuilla riistatyö ja se olikin kaikin puolin onnistunut! Itse olin todella tyytyväinen tästä. Olin muutenkin itse tyytyväinen koiraan ja sen suorittamiseen ottaen huomioon, miten viikko pohjoisessa oli sujunut.

Itse koepäivästä jäi hieman ristiriitaiset tunteet. Koiraan olin tyytyväinen ja ryhmän toisen weimarin omistajan kanssa oli hyvät jutut. Tuomari vaikutti kuitenkin kovin asenteelliselta mm. palkkaamista ja valjaiden käyttämistä kohtaan ja toi ne myös esille turhankin suoraan tyyliin. Myös toinen weimarin omistaja koki koiransa olleen alusta alkaen jossain määrin altavastaajana rodulle ominaisen suppean haun takia.

Päivä saatiin kuitenkin onnellisesti päätökseen ja käteen jäi NUO0 lisäksi uusia tuttavuuksia, paljon kokemusta ja tietoa sekä ajatuksia miten tästä jatkaa koiran kanssa kokeita ajatellen. Koiran kanssa ei ole ollut tarkoituksena varsinaisesti alkaa kisaamaan kokeessa vaan harrastaa käytännön metsästystä. Muutamia asioita painottaen ja kouluttaen tästä saadaan kuitenkin tuloksen tekevä koira. Mitään poltetta kokeissa käymiseen tästä ei syttynyt, mutta tuskin tämä viimeiseksi kerraksi siltikään jää. Meidän painopiste tulee jatkossakin olemaan käytännön metsästys ja metsäpainotteisesti

-Atte-

METSÄTIEN ÄKSÖNGIRL "Lilith"

Ohjaaja: Marju Kosonen

LKWS narttu, synt. 26.3.2021 Nuo0/Eri

Perheessämme Junkkari on odotettu tapahtuma. Pääseehän sinne vain kerran koiran elämän aikana. Ja aina on mahtavaa viettää aikaa samanhenkisten ihmisten kanssa ja nähdä eriotuisia kanakoiria omimmassa elementissään. Eikä se haittaa, vaikka oma koirammekaan ei todellakaan vielä ole herännyt täysin riistalle Junkkariin mennessä, monikaan tuon ikäinen ei ole.

Lilith, on toinen koiristamme, joka on osallistunut Junkkariin. Osallistuin muutama vuosi sitten oman koirani kanssa. Harmittavasti mieheni Harri, joka Lilithiä ohjaa, sairastui juuri ennen reissuun lähtöä ja minä jouduin hyppäämään koiran puikkoihin ihan pystymetsästä. Toki olen sen kanssa touhunnut pikkupentuaikana, mutta kaikki metsästystouhut on mieheni koiransa kanssa opetellut. Yhden illan yhteisen treenin jälkeen sitten lähdettiin Lapuaa kohti Lilithin kanssa. Onneksi meillä oli kiva kennelporukka ja kasvattaja majoittumassa yhdessä.

Sunnuntaina vuorossa oli ulkomuotokatselmus ja siitä minulla oli hyvä tunne, kun olen Lilithin kanssa käynyt näyttelyissä ennenkin. Hienosti se jaksoikin keskittyä, vaikka arvostelu kestääkin näissä aina kauan. Tulokseksi tuli ERI. Olin tyytyväinen. Oma silmä ei ilmeisesti kamalasti heitä, kun olen aina tykännyt Lilithin rakenteesta. Kiitokset kasvattajalle, kun on tuon hienon weimarinalun meille sijoitukseen uskonut. Junkkari on kiva tapahtuma ja olen tyytyväinen, että lähdettiin. Tästä on hyvä jatkaa koulutusta ja kokemusten kartuttamista nuorelle koiralle. Kokeisiin ehdottomasti lähdetään, kunhan koira kehittyy. Seuraava jännittävä juttu on pohjoisen reissu riekkomaille sen jälkeen, kun kotona kanalinnustus loppuu. Katsotaan miten Lilith riekkoihin suhtautuu.

-Marju-

Lauantaina meillä oli vuorossa peltopäivä ja en osannut edes jännittää, kun en tiennyt miten Lilith suhtautuu minuun ohjaajana. Sää oli yllättävänkin lämmin ja aurinkoinen kun pellolle päästiin. Hiukan tuulenvirettäkin oli. Ryhmässä oli heti mukava ja kannustava tunnelma. Koiria oli monen rotuisia ja eri kehitysvaiheissaan ja niiden edesottamuksia oli mukava seurata. Lilith oli ihmeissään suurista pelloista eikä oikein ymmärtänyt vielä, kuinka siellä täytyisi juosta. Minä ohjasin sitä itse potentiaalisii lintupaikkoihin ja sainkin sen kaksi kertaa linnulle. Ehdin ilmoittaa seisonnan tuomarille, mutta Lilith vielä tarkenteli liian röyhkeästi ja valitettavasti nosti molemmissa tilanteissa linnut itse. Nätisti se kyllä pysähtyi paikalleen linnun siivittäessä kovin tyytyväisen näköisenä itseensä. Yhdessä tuumin todettiin tilanteet tuomarin kanssa hyviksi treeneiksi Lilithille. Nouto meni hienosti täysillä pisteillä, se olikin meille tuttua yhdessä. Tulosta ei siis kuitenkaan saatu, mutta meillä oli kiva päivä pelolla ja oli huikea seurata erästä koirakkoa, joka teki ykköstuloksen hienoilla riistatöillä.

METSÄTIEN ÄKSÖNHUNTER "Oku"

Ohjaaja: Jani Nokia

LKWS uros, synt. 26.3.2021 Nuo0/Eri

Ensimmäisen oman koiran kanssa Junkkarissa jännitettiin lähinnä sitä, että minkälaisia vinkeitä koira tällä kertaa keksii, mutta riistatilannetta ei tullut, joten erikoisimmat temput jäi näkemättä niin hyvässä kuin pahassa. Kaiken kaikkiaan erittäin mukava viikonloppu niin peltotyöosuuden kuin ulkomuotokatselmoinninkin osalta. Parasta oli nähdä muita samasta pentueesta ja vaihtaa kuulumisia.

-Jani-

UB 40 METSÄTIEN ROMMI DES BRUMES DES BOIS
"Rommi"
Ohjaaja: Marjaana Kinnunen

LKWS uros, synt.12.5.2021 Nuo0/Eri

Rommi on tuontikoirani Belgiasta. Se ei asu minulla kotona, vaan on sijoituksessa mikä on tehnyt kokeisiin valmistautumisesta melko hankalaa. Rommin sijoituskoti on tehnyt kyllä pohjakoulutusta, mutta koekoulutusta ollaan tehty täällä meillä. Valitettavasti minulla ei ole ollut hirveästi aikaa paneutua Rommin koulutukseen omien koirieni viedessä oman aikansa. Treenailimme Rommin kanssa noin viikon ennen junkkaria. Rommilla on kyllä riistaintoa (mieheni sanoin; sillä palaa silmä kuin hullun päässä, kun se näkee riistaa) vaikka vähän muillekin lainailla, valitettavasti järkeä ei löydy samassa suhteessa

Rommin koe meni melko lailla samalla kaavalla kuin treenitkin. Paukustahan se noutoon lähti, eikä se luovuttaminenkaan niin mieleinen vaihtoehto ollut. Positiiviseni mainittakoon, että Rommi oli niitä ainoita ryhmässämme, jolla ei ollut tarttumisen kanssa ongelmaa. Rommi sai tuomarilta hausta maininnan, että siitä kuvastuu jo selkeä pyrkimys löytää riistaa. Valitettavasti meidän ryhmän maastossa ei lintua liioiksi asti ollut. Ei sillä, että meidän koe siihen olisi kaatunutkaan. Rommi kaivoi ojasta taivaanvuohen ja näytti jo sillä, kuinka kovaa Belgian poika pääsee perään juoksemaan. Tuomarimme Niina Pärssinen teki kyllä kaikkensa, että olisimme lintuja löytäneet. Olimme jo välillä keskellä kylää riistapellossa niitä etsimässä. Lopulta kaikki saivat kyllä mahdollisuuden linnuilla, mutta Rommilla ei onnistunutta riistatyötä tullut ja se jäi näin ollen ilman tulosta.

Olen osallistunut junkkariin muutamia kertoja aiemminkin, sekä omilla, että sijoituskoirilla. Niinä kertoina, kun käsissäni on ollut koira, jolla olisi ollut mahdollisuus tulosta tehdä olen joutunut maastoon, jossa linnut ovat olleet tiukassa. Toisaalta taas niinä kertoina, kun sitä lintua on ollut ohjaamani koira ei ole vielä ollut riistalle niin herännyt, että sillä olisi ollut mahdollisuus riistaa löytääkään. Olenkin sanonut, että junkkari ei ole helppo paikka loistaa. Eikä se ole tarkoituskaan. Tarkoitus on kerätä tietoa koirien sen hetkisestä osaamisesta ja tasosta. Suosittelen siis kaikille osallistumista junkkariin vaikkei koira vielä niin valmis olisikaan. Junkkari on kiva tapahtuma, joka kannattaa käydä kokemassa.

Me osallistuimme tänä vuonna junkkariin kahden kasvattipentueeni voimin. Olimme vuokranneet yhteismajoituksen, joten viikonloppu oli paitsi junkkaria, myös kivaa rentoutumista ystävien ja kasvatinomistajien kesken. Meillä oli mukana useita pentuja, joilla oli täysi mahdollisuus tulokseen junkkarin peltopäivältä. Ja kivoja tuloksia tehtiinkin. Tiedän myös, että useammalle jäi vielä hampaankoloon ja uusia startteja suunnitellaan jo kovaa vauhtia. Rommin tulevaisuus koepuolella on nyt sen haltiakodin käsissä. Itse keskityn omiin koiriini ja ensi vuoden junkkariin pojan koiran kanssa. Siispä heti jo ensi vuonna uudelleen!

-Marjaana-

SNAIPER'S HANNIBAL "Rudi"
Ohjaaja: Tiina Turtola

LKWS uros, synt. 11.2.2021 Nuo2/Eri

Snaiper's Hannibal NUO2 73 ERÄK.

	Arvosana	Pisteet
Haku	2	16
Riistatyö	5	35
Nouto	5	10
Vesityö	4	12
Tulos		NUO2

Rudin haku tänään hieman kaksijakoista, ensimmäinen ja toinen erä melko vaatimatonta ja suppeaa, jota maajäljet myös häiritsee. Kolmannessa erässä haku paranee huomattavasti ja haku johtaa riistan löytymiseen, sekä seisontaan. Kiinteä seisonta, luvan saatuaan Rudi nostaa terävällä lintuun kohdistuvalla nostolla fasaanikukon lentoon. Linnun lähtiessä ja ammuttaessa koira täysin rauhallinen. Upea riistatyö. Kylmänlinnun nouto: moitteeton suoritus.

JUKKA POLLARI

ARAMIS VOM NAUNHOFER FORST "Aarre"
Ohjaaja: Meeri Pantti

PKWS uros, synt. 20.12.2020 **Nuo2/H**

Muutama viikko ennen Junkkaria peltoharjoittelut menivät niin poskelleen kuin voi kuvitella. Aarre päätti harjoitella itse fasaanien kiinniottamista niin innokkaasti, ettei viimeisellä viikolla menty pelloille ollenkaan. Tehtiin vain mentaaliharjoituksia hihnan päässä. Lauantaina, Junkkarin peltoaamuna, toivoin vain parasta ja kohtaamisia peltopyille. Niitä Aarre sentään seisoi silloin aikaisemmin. Peltopyitä ei nähty meidän ryhmän alueella mutta riistapellostä löytyi useampi fasaani onnistuneesti.

-Meeri-

Aarre mitattiin ulkomuotokatselmuksessa muutaman sentin yli korkeaksi, jonka takia vain arvosana Hyvä. (kesän erikoisnäyttelyssä se hassusti oli vielä mitoissa, eikä se mielestämme ole kasvanut senttiäkään sen jälkeen). Upea tulos kuitenkin pelloilta ja tuomarin ylisanoilla: Tästä on hyvä jatkaa aikuisten luokkiin

DRAGONGHOST CATABULT AS U WISH "Yoda"
Ohjaaja: Ari Pitkäranta

PKWS uros, synt. 27.05.2020 **Nuo0/EH**

"Yodan" ja Arin Junkkari -kertomus seurailee myöhemmin tässä julkaisussa

DRAGONGHOST CATCHED HIDDEN TREASURE
"Hopo"
Ohjaaja: Eveliina Vedenoja

PKWS uros, synt. 27.05.2020 **Nuo0/Hyl**kivespuutos

Hopo on kasvattini ja yhteisomistuksessa serkkuni Even kanssa. Hopo kävi alkusyksystä suorittamassa vesikokeen. Kuulemma ois paremminkin mennyt, jos "ohjaaja ei ois sössiny ensimmäisessä tämän sortin kokeessa". Pisteitä vdestä on kuitenkin muutama eli sinänsä oli helpompi lähteä kokeeseen

Junkkariin valmistautumassa Hopo kävi allekirjoittaneen luona pari kertaa fasaanipellolla. Muuten sen kanssa on täysin kuljettu mehtälintuja kattelemassa. Hopolla valitettavasti on niinkin suuri kauneusvirhe, Erinomaisessa rungossa, että sillä puuttuu toinen kives. Tämä harmittava takaisku ei tee Hoposta yhtään sen huonompaa jahtikoiraa, vaan se pääseeikin keskittymään ihan täysillä oikeisiin hommiin.

-Sini-

EYE OF THE NORTH CRAZY FOREVER ”Capu”
Ohjaaja: Markus Nikkarinen

PKWS uros, synt. 27.05.2020 Nuo0/EH

Elämämme ensimmäinen Junkkari kokemus jäi erittäin hyvänä kokemuksena mieleen ja oli oikein mukava reissu.

Meidän valmistautuminen kokeeseen oli aika pientä, työ kiireiden takia ja emme kerenneet käyttämään Capua ollenkaan pelloilla ennen koetta. Metsässä olemme sitäkin enemmän kulkeneet. Noutoja harjoitelleet pikku pennusta asti eri paikoissa.

Odotuksia meillä ei oikeastaan ollut kokeeseen mentäessä. Lähdimme hakemaan kokemuksia ja niitä me saimmekin. Olimme oikein tyytyväisiä Capun työhön pelloilla, ottaen huomioon, että poika oli eka kertaa pelloilla. Lintuja oli paljon meidän alueella. Vaikka tulosta ei tullut, niin paljon jäi hyvää käteen. Ja nyt tiedämme mitä treenata enemmän, ennen seuraavia peltokokeita.

Meillä oli oikein mukava 7 koirakon pelto ryhmä, joista 2 sai tuloksen. Tuomari oli tiukka ja mukava, toivoi koirille paljon vauhtia pelloilla. Sekä enemmän pelto kokemuksia. Meille jäi erittäin hyvä tunnelma koko viikonlopusta. Varmasti menemme uudestaan, sitten joskus seuraavan seisojan tullessa meille. Nyt keskitymme metsästykseen ja treenaamaan avoimeen luokkaan.

Suosittelen reippaasti kaikkia osallistumaan nuorten seisojan alkujen kanssa junkkariin.

Hyvää loppu syksyä ja metsästys onnea kaikille 😊

-Pj. Hanna & Markus-

WALDGEIST NYIRIKK VOM WENZELHORST ”Kumu”
Ohjaaja: Sini Vedenoja

PKWS uros, synt. 23.6.2021 Nuo0/H

Kumu on meidän hollannintuonti ja takkuisen alun jälkeen se alkaa pikkuhiljaa löytämään balanssin ja jalat allensa. Isoa työtä tämän pojan kanssa on tehty, muun muassa uinnit opeteltiin talvipakkasilla 100km.n päässä Oulussa uimalassa. Edellä mainittu kannatti, koska nykyään tätä pörröpoikaa on vaikea pitää poissa uintihommista. Täysiä pisteitä vesikokeista ei saatu luovutuksen takia mutta pääasia, että uintihomma toimii.

Junkkariin valmistauduttiin lähipelloilla ja omilla kasvattifasaaneilla. Hienosti sillä alkoi riistavietti viriämään ja seisoinkin alkoi malliutumaan paria viikkoa ennen H-hetkeä. Hauska tämä on vielä ihan täysin raakile, joten odotukset ei tälläkään kerralla olleet korkealla. Kumu on siis viides oma koira, jonka kanssa Junkkariin osallistuttiin. Mukana olen ollut myös sijoituskoirien kanssa.

Junkkarissa homma kariutui, kuten odottaa hieman saattoikin, pörröpojan herkkyyteen. Eliikkä ensimmäisen erän tyhjä seisointa vahvalle hajulle ja toisen erän tyhjän seisonnan jälkeinen jäljitys ja törmäys kukkoon, sai Kumun hiippailemaan loppupäivän. Harmittavaa sinänsä, kun linnunlöytökyky on tällä koiralla aika mellevää, näin nuoreksi siis, ja kun seisoinkin löytyy mutta eipä sitä tulosta saa hiippailemalla. Kylmänlinnun nouto meni sen sijaan hienosti, vaikka edeltäneet harjoitukset enteilikin täyttä katastrofia. Hienosti pysyi paikallaan ja yhden kerran korjasi matkalla otettaan. Istuen en edes yrittänyt luovutusta, koska tiesin ettei se siihen enää olisi kyennyt. Ryhmän parhaat pisteet kuitenkin noudosta, joten erävoitto kaikkienensa.

Sunnuntain ulkomuotokatselmuksen tulos oli hännän kannon takia vain Hyvä. Pikku-ukko meinaa nimittäin olla kehässä liian ylpeä hännästään ja tämä sai tuomarin pudottamaan arvostelua noinkin huonoksi.

Tulevaisuus: katotaan nyt mihin tämä edistyy. Tarkoitus on kuitenkin saada toimiva mehtäkoira tästäkin luontokappaleesta.

-Sini-

Ari Pitkäranta

JUNKKARI 2022

Ekaa kertaa junkkariin ja miten se menikään

Minä huusin parhaalla armeijan komentoäänelläni: “PAIKKA, YODA, äin...TAKAISIN!!”

“No voidaan sanoa, että riittävä peräänmeno” totesi tuomari tähän rauhallisesti, kun vihdoin nuorukainen sai korvat auki ja alkoi palailla takaisinpäin..

Miten tähän päädyttiin?

No kelataan ajassa taaksepäin vuoteen - 21 ja kesälomalle. Olimme tuttuun tapaan käymässä Kalajoella vaimon vanhempien mökillä ja sukulaisissa ja olin vähän ennakkoon tehnyt läksyjä Facebookissa Weimarinseisojen sivustolla, ja löytänyt jotain erikoista eli pitkäkarvaisen weimarinseisojan pentuja, ja vain noin 50 kilometriä Kalajoelta, Raahessa Vedenojan Sinillä!! No niitähän piti käydä katsomassa, ja olihan se vähän sama kuin olisi kesäpäivänä jäätelökioskilla sanonut lapsille että “jos vaan katsellaan, kun muut syö pehmiksiä”. Muksut oli jo säästöpossuja saman tien rikkomassa ja pakkaamassa pentua mukaan.

Ennestään meillä oli jo 9-vuotias seisojasekoitus (lyhytkarvaisen saksanseisojan ja weimarinseisojan vahinkopentueesta) lita, jolla alkoi jo olla nivelrikon oireita, (nykyään hän onkin eläkkeellä metsähommista, paikat ei kestä enää reuhtomista) joten korvaaja metsästyshommiin oli jo ollut vähän hakusessa ennen tuota kesälomaa, eli ihan ei voi ex-tempore päätöksestä puhua.

No kyllähän se oli lopulta tuon tapaamisen jälkeen melko tavalla taputeltu homma, jos totta puhutaan, ja luovutusiässä Dragonghost Catabult As U Wish, eli Star Wars -hengessä lasten lyhyemmin nimeämä Yoda, matkusti meille Lietoon, kasvattajan erinomaisen pentupaketin ja puolimatkaan tuomisen kautta meidän riemuksi ja iloksi.

Yodaa on siitä lähtien koitettu parhaamme mukaan koulutella kohti tarkoitustaan eli seisojan tehtäviin. Vaihtelevalla menestyksellä. Useita riemunhetkiä on koettu jo matkalla, ja myös muutamia järsittyjä nurkkia, lasten leluja ja muutamia rispaantuneita matonnurkkia on koettu. Mutta ne olikin jo ennestään tiedossa, eikä mitään yllätyksiä sillä saralla tullut eteen. Kengät ja läksykirjat osattiin pitää hammasurakan aikana vähän ylempänä.

Tämän vuoden keväällä Yodan kasvattaja antoikin meille pentujen omistajille hienovaraisia vihjeitä, että Junkkariin olisi mukava saada pentuja kokeilemaan miten fasaanien perässä jalka nousee. Aikaisemman koiran kanssa ei tullut missään kokeissa sen enempää käytyä, sekoitussuhteestakin johtuen. Junkkarista olin aikaisemminkin lukenut ja kuullut, joten ihan täysin outo se ei ollut. Ja ihana kasvattajamme Sini antoi kyllä positiivista kannustusta ja neuvoja koko ajan, joten nimet pahviin ja kohti uutta urakkaa..

Kesällä hierottiin uimista, vesinoutoa ja koitettiin saada toimimaan ihan perusjuttuja ja etsiskellä lintujakin vähän talonnurkilta. Omasta mielestähän se jopa sujui ihan kohtuullisesti, mutta ainahan omat koirat tutuissa nurkissa tuntuu toimivan hienosti, kuten itsekin sitten huomasin, kun varsinaiset urakat alkoi.

Ensimmäinen koetinkivi oli vesikoe, jonka kesän uiskentelujen ja treenien kautta ajattelin olevan läpihuutojuttu, mutta jossa tuli märkää rättiä, tai siis ei tullut märkeksi kuin jalat. Yoda oli oppinut ilmeisesti kesän aikana vähän turhan hienoksi, eli hiekkarantaan ja kirkkaaseen veteen tottunut herra ei loikannutkaan veteen, kaislainen ranta ja mutapohja pelotti, vaikka lintu innostikin sentään sinne mahaa myöten kahlaamaan. Uimaan vaan ei menty millään käskyllä tai houkuttelulla. “Mutapohja, en mene!” totesi hän.

No viikon päästä oli uusi yritys Simpsiöllä Junkkarissa perjantaina illalla, joten viikko oli aikaa treenata. Ja sitähän treenattiinkin, onneksi omalla pihallakin oli pieni lampi, jossa saatiin “huonommasta rannasta” vähän pohjaa veteenmenolle erilaisiin vesiin. Ja olihan siitä apua. Toki tilanne oli haastava, eli Liedosta suoraan Lapualle, ja melkein suoraan auton takaluukusta veteen noutoon. Virtaa oli “hieman” ylimääräisenäkin, mutta jonkinasteinen suoritus saatiin koohoteltua läjälle. Noutolinnusta ei ehditty ottaa kunnon otetta vedessä, ja siiven päästä rannalle tuodusta linnusta ei saatukaan kunnon luovutusta aikaan, mutta pistetili saatiin auki.

Siitä sitten yöksi kotipaikkaan huilimaan Peräseinäjoelle, josta itse olen kotoisin, ja sinällään tämä kotikenttäetu, rehellisesti sanottuna, myös helpotti Junkkariviikonlopun kulkemisia, kun muutenkin käydään kotiseudulla metsällä normaalisti.

Lauantaina aamulla pirteänä Simpsiölle 08:30, josta ryhmä 22. siirtyi Ruhan maastoon nuuskimaan lintuja. Saatiin mukava tuomari (en tosin kuullut keneltäkään muunlaista kommenttia tuomareista, taisi kaikille ryhmille osua se kaikkein mukavin tuomari omalle kohdalle). Ensimmäinen kierros maastossa koirien kanssa toi pari lintua lentoon. Tuomarille maasto oli tuttua, ja lausunto nuorten koirien varsin vilkkaasta menosta noudatteli Kummeli Kultakuumeen amatöörien kullanhuuhdontalausuntoa “Siinä taisi mennä sellainen kivitalon verran kultaa tuonne alajuoksulle” Meidän tapauksessa tuomari totesi että “Sinne taisi oman ennakkotiedustelun perusteella jäädä repullinen lintuja löytämättä!”. Ja saattoipa olla siinä jopa oikeassakin, virtaa oli ja nenä ja järki taisi useammallakin koiralla jäädä kauas vauhdin taakse.

Ensimmäisen lenkin jälkeen siirryttiin vähän sivummalle paukuttelemaan ja tehtiin kylmän linnun noutoa. Ennakkoon tiesin, että Yodalle tämä olisi haastava, ja niinhän siinä kävikin, että pari kertaa irti päästämisen jälkeen herra kipaisi suoraan “lintumiehelle” eli heittäjälle, koska siellähän ne linnut kerran oli nenän perusteella. Tietenkin. Sain kuitenkin sen verran herraa aisoihin, että saatiin lintu lentoon, paukku ilmaan ja koira ihmettelemään kenttään tömähtänyttä fasaania. Fasaani oli Yodalle outo tapaus, joten sitä jäätiin ihmettelemään ja nouto menikin sitten vähän siihen, ei päästy luovutukseen saakka. Eli siitä tuli pieni neuvottelun paikka, että miten tää homma toimii, mutta kokemusta saatiin uusista otuksista.

Iltapäivällä jatkettiin maastojen koluamista, mutta myös iltapäivällä oli tyhjiä penkkoja, ja syykin selvisi, kun saatiin lentoon kaksi eri kertaa haukat lounaansa parista, eli linnut oli sillä alueella vähän peloteltu ilmahyökkäyksillä. Tuomari kyllä onneksi tunsu maastonsa, joten lopuksi oli “varmaa paikkaa” tarjolla ja sieltä haettiin kaikille niillekin koirille, joilla ei vielä ollut lintua löytynyt, tilanne kirjaimellisesti nenän alle. Näin myös Yodalle. Josta päästäänkin jutun alkuun ja fasaanikukon lähtöön ihan nokan alta innokkaalta koiralta ja allekirjoittaneen reippaaseen äänenkäyttöön peräänmenon takia. Ei siis saatu kokeeseen riistatyötä, mutta lintu sentään löydettiin.

Ihan lopuksi saman ryhmän lyhytkarvainen weimari teki komean riistatyön ihan viime metreillä, melkein porukan autojen alta. Oli hieno seurata sitä ja iloita “tiimikaverin” onnistumisesta. Tämän tepastelu-urakan jälkeen oli vuorossa vielä kritiikki ryhmän koirille Simpsiöllä ja siitä nokat kohti majapaikkaa, jossa molemmille maistuikin ruoka ja uni tiukan päivän jälkeen.

Seuraavana päivänä, eli sunnuntaina oli sitten vuorossa iltapäivän puolella jalostustarkastus, joka sekin oli meille molemmille täysin uusi kokemus. Melkein jännitti tämä enemmän kuin tutumpi maastossa remuaminen. Onneksi apuna oli jälleen kasvattaja ja muut rodun edustajat, joilta saatiinkin erinomaisia neuvoja, miten toimia. Ja lisäksi myös arvostelutuomarit auttoivat kyllä erinomaisesti myös märkäkorvaa, joten kun apua tarvittiin, sitä myös saatiin. Kehä menikin oikein mukavasti, Yoda oli rauhallinen ja hoiti homman hienosti kotiin. Eli isäukkoa lainaten: “Vähän polvissa oli heikkoutta ja hermostunut, mutta koira sen sijaan oli erittäin hyvä”. 😊

“No kannattiko koko reissu?”
No kannatti. Jo pelkästään se, että näki muita harrastajia, muita koiria, sai jutella samanhenkisten kanssa, sai kokemuksia ja näki, miten koira pelaa tuolla linnuilla oli sen koko urakan arvoista. Neuvoja sai, niitä uskalsi kysyä koko ajan ja koko Junkkari oli hyvin järjestetty tapahtuma. Itselle selvisi paljon “kipukohtia” missä on helppo parantaa suoritusta ja muutenkin Junkkari oli pehmeä lasku koetapahtumiin. Kynnys osallistua madaltui melko tavalla. Voin siis pelkästään lämpimästi suositella Junkkaria.
Sinne vaan! Kyllä kannattaa!

Seuraavana kisapuolella meillä Yodan kanssa on jo tähtäimessä KV näyttelyt Seinäjoella. Sinne uskaltaa mennä vähän turvallisemmin mielin, kun näki, miten koira kulkee vierellä kehässä, kun ympärillä on muita koiria ja hälyä. Ja jahka tässä saa vähän lisää töitä alle, lintuja ja varmuutta, niin eiköhän tässä vielä kokeilla KAER kokeita uudelleenkin...

-Ari-

Henrik Tiainen, Lahti

Usvan seikkailuja

Pitkäkarva ”Usva” toimii reppukoirana

Usva, pk weimari 9-v., on meidän perheen ensimmäinen seisoja. Monestihan sanotaan, että ensimmäisen seisojansa metsästäjä aina pilaa, mutta ei tämä onneksi ihan taida paikkaansa pitää. Ekaksi lintukoiraksi tämä on ihan onnistunut tapaus, vaikka monia asioita ehkä olisikin voinut tehdä toisin. Usvan kanssa treenailtiin pienestä pitäen monenlaista ja se on päässyt metsälle mukaan niin kauden aloitukseen kyyhkysjahtiin, sorsastukseen, kanalinnostukseen kuin peurahommiinkin – lähinnä, kun on tarvittu jäljestäjää pimeän yllättäessä seurakaverit.

Jos Usvaa pitäisi kuvailla yhdellä sanalla, se sana olisi ”röyhkeä”.

On ollut aika montakin hetkeä, jolloin Usvan ahneus ja jopa röyhkeys ei ole niin naurattanut. Eräskin reissu pohjoiseen sai mielenkiintoisia piirteitä, kun siirryimme kaverin kanssa alueelta toiselle. Kaveri oli saanut yhden riekon saaliiksi ja laittanut sen reppuun. Usva laitettiin pakettiauton takatilaan, mutta häkkiin ei siinä kohtaa ollut mahdollista sitä saada, joten se sijoitettiin hieman rajattuun tilaan vapaana. Kun pääsimme kohteeseen ja avasin tavaratilan, Usva oli kiivennyt kaikkien tavaroiden päälle ja seisoj siellä syyllisen ja yllätetyn näköisenä – höyhenen pilkistäessä suupielestä! Kysyin kaverilta, mihin hän olikaan sen pudottamansa linnun laittanut. ”No siihen reppuun”, vastasi kaveri.

Ei ollut lintua enää repussa. Usva oli siististi avannut repun vetoketjun, ottanut linnun sieltä ja mutustanut sen kokonaan, höyheniä, jalkoja ja nokkaa myöten :D

Mitään ei ollut jäänyt jäljelle, paitsi se kaiken paljastava höyhen suupielessä. Eikä muuten mennyt edes maha sekaisin, tokihan tuossa pelättiin jo suolikiertymää ja kaasuntuumista ja ties mitä.

Nouto on ollut Usvalla aina tosi hyvä ja se on kyllä löytänyt kaikki pudonneet kyyhkyt, sorsat ja kanalinnut. Erään kerran lasteni ollessa meillä he halusivat ampua pienoiskiväärillä. Viritin taulun sopivaan paikkaan ja aloitimme harjoitukset. Usva oli mukana ampujien vierellä ja odotti malttamattomana, milloin pääsisi tositoimiin – sille kun riitti piekkarin laukaus merkiksi, että jotain jännää tässä ehkä tapahtuu. Saimme harjoitukset pakettiin ja Usva pyöri edelleen jaloissa innoissaan. Annoin sille luvan, että ”nouda nyt sitten” ja huitaisin kädellä. Usva juoksi ympäri taka-aluetta ja vähän jo meinasi turhautuakin. Sitten se keksi, mitä piti noutaa; se meni ampumataulun luo, nappasi taulusta hampaillaan kiinni, nyppäsi sen irti ja lähti juoksemaan meitä kohti! Pahvinen taulu läpsyi sen päähän, kun se onnellisena juoksi tuomaan ”saalista” :D Kehuin Usvaa tietenkin reilusti, mutta kyllä meitä nauratti. Ei mikään tyhmä koira!

Ruuan perään Usva on ollut aina. Usvaa on ollut äärimmäisen helppo motivoida kaikkeen; se on nauttinut yhdessä tekemisestä, mutta vielä enemmän ruokapalkinnosta. Vanhempani ovat myös hyvin eläinrakkaita ja välillä meidän koiristamme joku on ollut heillä ”lainassa”, kun ovat kaivanneet koirakaverin seuraa. Usvahan on hoitanut tätä työtä asiaan kuuluvalla arvokkuudella tietenkin,

vaikkakin pilke silmäkulmassa.

Erään kerran Usva oli ollut vanhemmillani viikon verran ja sen oli määrä tulla parin päivän päästä takaisin kotiin. Oli joulunalusaika ja äitini oli leiponut taatelikakun. Kakku oli jätetty jäähtymään keittiön työtasolle. Sitten oli käynyt vahinko; Usva oli jäänyt hetkeksi keittiöön kaksin kakun kanssa. Hetken kuluttua äitini tuli keittiöön ja ihmetteli isälleni, oliko hän kenties laittanut kakun johonkin, kun folio oli pöydällä mutta kakkua ei näkynyt missään. Syyllinen oli siirtynyt muina koirina olohuoneeseen lepäilemään täyden mahansa kanssa ☺ Eikä tälläkään kertaa mitään mahanpuruja tuliaisina, kun tyytyväinen harmaa hiippailija palasi kotiin lomaltaan. Usvan kavereina on tällä hetkellä kaksi etelävenäjänkoira. Kaikki kolme ovat narttukoiria. Niiden yhteiselo sujuu oikein mainiosti ja turhia ärhentelyjä ei juurikaan esiinny. Usvasta on vanhemmiten tullut aiempaa lupsakampi ja se nukkuukin kaikki yöt minun ja vaimoni välissä.

Vielä ei ikä tunnu Usvaa painavan yhtään ja tänäkin syksynä kävimme lintureissun Pohjois-Ruotsissa.

-Henkka-

Salla Mattila

Weimarinseisojakerhon peltotreenit Riistatyö Pasilla

Konnevedellä 4.9 ja 15.10, päiväraportit molemmilta treenikerroilta

Weimarinseisojakerhon peltotreeni/ jahtipäivä 4.9.2022

Peltotreeneihin osallistuivat seuraavat koirakot: Salla Mattila ja Taika, Iina Manninen ja Nova, Riina Koljonen ja Siri, Sari Koistinen ja Lemmy sekä Martta Smura ja Rambo (myös Rambon äiti sai hakuvuoron). Rodusta kiinnostuneena katselijana oli mukana Saaga. Mukana treeneissä oli tällä kertaa viisi lyhytkarvaista- ja yksi pitkäkarvainen weimarinseisoja.

Treenipäivä meni kertakaikkisen hienoissa tunnelmissa. Sää oli mukavan aurinkoinen ja tuulikin oli pitkin päivää hyvä. Päivä startattiin viiden koiran voimin, ja lopetettiin kuudella koiralla. Aloitimme päivän aamulla vähempi riistarikkaalla pellolla sekä metsässä, tarkoituksena avalla koirien hakua ja juoksuttaa ylimääräiset virrat pois.

Seuraavat hakuerät menivät fasaanipankissa kierrellessä, joka aiempina yleensä on tarkoittanut vauhtia ja vaarallisia tilanteita. Nyt nähtiin yllättävän vähän peräänmenoja ja suorastaan harvinaisen paljon mallikkaita suorituksia, vaikka lintuja oli ajoittain liikaakin.

Päivän aikana saatiin useampia onnistumisia useammalle koirakolle. Tiputuksia koirille yhteensä viisi lintua ja yksi riistatyöstä napattu koppi lintu. Onnistuivat ne linnut toki taas silloin tällöin jallittamaan koiria, ja välillä koirat ohjaajiaan, mutta kaiken kaikkiaan tähän treenipäivään mahtui paljon positiivista tunnelmaa ja onnistumisen iloa.

Weimarinseisojakerhon peltotreeni/ jahtipäivä 15.10.2022

Peltotreeneihin osallistuivat tänään seuraavat koirakot: Salla Mattila ja Taika, Riina Koljonen ja Siri, Sari Koistinen ja Lemmy, Sini Vedenoja ja Kumu sekä Meeri Pantti ja Aarre. Myös rodusta kiinnostuneet Teija ja Topi seurasivat päivän mukana. Treeneissä oli siis tällä kertaa kolme pitkäkarvaista - ja kaksi lyhytkarvaista weimarinseisojaa.

Päivä oli tihkusateinen, mutta ei kovinkaan kolea. Tuuli oli ajoittain hyvä, mutta se vaihteli pitkin päivää. Aloitimme jälleen koirien kanssa vähempi riistaisella pellolla ja metsässä hakukuvion availulla. Siirryimme siitä sitten vähitellen kohti fasaanipankkeja, joissa lintuja riitti, kuten aiempinakin kertoina. Poiketen syyskuun alun treeneistä, tällä kertaa riitti fasaanipankeissa sitä odotettua vauhtia ja niitä vaarallisia tilanteita. Lintuparvet olivat päätelleet tihkusateisen sään otolliseksi hetkeksi patsastella sänkipellolla syömässä, eikä kohti säntäilevät koiratkaan niiden mielenrauhaa juuri järkyttäneet. Linnut siirtyivät vain juosten tai lentäen hiukan sivuun ja jatkoivat puuhiaan. Lintujen erikoinen käytös tuntui hieman hämmentävän koiria, joita ohjaajat joutuvat patistelemaan etsimään yksittäisiä lintuja viereisestä metsästä. Välillä peltoaukealla patsastelevien fasaaniparvienvetovoima oli liian suuri ja saatiin nähdä tyylikkäitä karkoituksia.

Päivän onnistumiset jäivät syyskuun treeniä laihemmiksi, yksi tiputettu lintu ja yksi lähes lentokyvyttömän linnun koppi, sen surkeiden lentoyritysten päätteeksi. Paljon oli hyvää yritystä ja hienoa hakua monella koiralla, mutta linnut olivat laittaneet tänään näemmä juoksukengät jalkaan, lymyileviä lintuja sai suorastaan etsiä. Saimme kuitenkin myös jotain hienojakin onnistumisia päivään.

Kiitoksia molempien päivien osallistujille hienoista ja osittain haastavistakin treenipäivistä!

Riistatyö Pasin pitäjä Pasi Savolainen toimi kumpanakin päivänä meidän oppaana ja luottoampujana.

-Salla-

